

XX.

Нещастни-тѣ нѣкога, сега щастливи.

Два дни става откакъ Дядо Иванъ е слѣзаль въ Шюменъ и тѣжно обыкала, насамъ нататѣкъ, Шюмненскы-тѣ улицы. Часъ два ся неминува да не заmine по край Жельови и да не попыта, какво, що и нѣмали отнѣйдѣ нѣкой. Часто подпрѣнъ съ тояшкж-тж си излазяше вѣнъ отъ града, обыкалаше пжтица-та, отдѣто негови-тѣ мили трябаше да доджтъ; поглѣждаше дано гы види отъ нѣйдѣ си; нѣ се бѣше напрасно, той ся връщаше пакъ назадъ самичакъ, съ очи клюмнали, наведенъ и повечъ нажаленъ.

—Хайде нека бѣде тѣй, думаше въ себе си; единъ денъ назадъ да е, че давно гы не срѣщна празны, утрѣ щж излѣзж и щж идж по надалечко. Съ такыва мысли ся той утѣшаваше и връщаше ся назадъ.

День-тѣ, въ кого-то пристигнахж Жельови съ дружина-та си въ неговж-тж кжщж, по случай, никой отъ жалостнж-тж Д. Иванова фамилиѣ не гы съзрѣ; нѣ ако и да бы гы съзрѣль нѣкой отъ тѣхъ, макаръ и отъ близо, пакъ не можеше гы позна по тѣхны-тѣ прѣсторены дрѣхы и загорѣли исподрасканы лица. Въ цѣль този градъ за първъ пжть това ся позна само помежду Же-